

Arrest

nr. 218 343 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 10 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

1.5. Op 9 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 202 144 van 9 april 2018 wordt de voormelde beslissing vernietigd.

1.6. Op 14 december 2017 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

1.7. Op 12 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met betrekking tot de aanvragen vermeld in punt 1.4. en punt 1.6. een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2017 en 14.12.2017 werden ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde mevrouw E.H.A. (...) (RR: xxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 11.05.2017 en 14.12.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun genoten tot op datum van het attest.

- Attest van de Attijarwafa bank te Casablanca dd. 03.03.2017 dat er sinds 1.10.2011 maandelijks 1.000.00 DHS ($\pm$ € 90) aan betrokkene werd overgemaakt door referentiepersoon per bestendige opdracht, alsook bijbehorende stortingsbewijzen voor de periode van 1.03.2017 tot en met 1.06.2015. Daarnaast worden nog twee attesten van dezelfde bank voorgelegd voor de overige stortingen vanaf 01.10.2011 voorgelegd, uitgevoerd door dhr. E.M.A. (...), vader van betrokkene, dd. 22.11.2017 en 13.02.2018 met bijbehorende stortingsbewijzen.
- Attestation certificat de célibat dd. 09.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen officieel geregistreeerde partner had.
- Attestation Administrative N°1165 dd. 6.02.2017, waaruit blijkt dat betrokkene geen 'fonds' ontvangt Acte de prise en Charge (La Kafala) dd. 14.02.2017 waaruit blijkt dat twaalf personen van Marokkaanse nationaliteit voor de Rechtbank van eerste aanleg hebben verklaard dat betrokkene ten laste is van dhr. E.M.A. (...) en referentiepersoon. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de akte vermeldt dat referentiepersoon de Marokkaanse nationaliteit heeft. Echter blijkt uit het Rijksregister dat zij reeds sinds 2015 de Belgische nationaliteit heeft. Voorts staat ook in het attest dat referentiepersoon huisvrouw is, en dat de vader van betrokkene bezoldigd is, terwijl uit de voor DVZ beschikbare gegevens net het omgekeerde blijkt. Bijgevolg kan de geloofwaardigheid van het document in twijfel worden getrokken. Bovendien blijkt de akte opgesteld te zijn op basis van verklaringen op eer, afgelegd weliswaar voor een rechtbank, en dit op vraag van betrokkene. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en gezien de tegenstrijdige gegevens, kan dit attest niet mee in overweging worden genomen.
- Attest Registre Du Commerce Certificat Negatif N° 535.17 dd. 08.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen eigen zaak had in het land van herkomst.
- Attestation de revenu global Imposé au titre de l'année 2017, dd. 07.03.2017, de l'année 2016 dd. 10.11.2017 en de l'année 2015 dd. 10.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten wist te verwerven in 2014, 2015 en 2016 waarvoor hij werd onderworpen aan inkomensbelastingen in het land van herkomst.
- Attestation de non propriété dd. 11.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit op het grondgebied van Al Hoceima. Dit attest sluit niet uit dat dat betrokkene elders in het land van herkomst of origine een eigendom / onroerende goederen bezit.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het onvermogen van betrokkene wat betreft inkomen en eigendommen/onroerende goederen is onvoldoende aangetoond. De attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko bevatten geen informatie over eventuele eigendommen dewelke betrokkene eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van zijn vertrek. Het voorgelegde attest met betrekking tot eventuele eigendommen/onroerende goederen van betrokkene spreekt enkel over eigendommen in Al Hoceima, maar vermeldt niets over eigendommen elders in het land. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2006 meerderjarig is en pas sinds 2011 stortingen voorlegt. Referentiepersoon en haar partner zijn respectievelijk reeds van in 2008 en 2009 in België. De attesten van onvermogen van betrokkene inzake inkomsten vanuit Marokko lijken te getuigen van een actuele situatie. In hoeverre betrokkene dus werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek kan er niet van worden afgeleid. Er worden fiscale attesten voorgelegd voor de jaren 2015, 2016 en 2017 met betrekking tot de inkomsten van 2014, 2015 en 2016. Gelet de maandelijksse stortingen aanvingen in 2011, ontbreken fiscale attesten voor de jaren 2011, 2012, 2013.

De voorgelegde stortingsbewijzen doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ze vormen op zich onvoldoende bewijs van de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Het is immers niet omdat betrokkene het geld toegestuurd kreeg, dat hij er ook was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Ze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst werkelijk onvermogen was. De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Marokko en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat in de beslissing dd. 9.11.2017 naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging dd. 10.05.2017 wordt verwezen naar een attest dat zou zijn voorgelegd, namelijk "Attestation de Charge Familial dd 5.04.2017 waarin is opgenomen dat de referentiepersoon o.a. betrokkene ten laste heeft." Echter moet dit zinnetje in de beslissing geslopen zijn. Zorgvuldig nazicht in het dossier leert dat het attest met zekerheid niet voorhanden is, noch werd het bij de huidige aanvraag voorgelegd.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, in toepassing van artikel 40ter, §1 *iuncto* 40bis, §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, in toepassing van artikel 40bis, §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 40bis *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) *iuncto* de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.

In casu heeft verzoeker, in zijn hoedanigheid van zoon van een Belg, zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet met de intentie zijn Belgische moeder te begeleiden of zich bij haar te voegen.

Vermits de leeftijd van verzoeker, heeft hij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat hij reeds ten laste was en is van zijn Belgische moeder.

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing volledig ten onrechte dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij, voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, reeds afhankelijk was van zijn Belgische moeder, quod certa non.

Verzoeker meent dat de door hem ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

Aangezien de Raad geen bevoegdheid heeft van opportuiniteitsonderzoek, hoefden deze niet voorgelegd worden.

Toch, heeft verzoeker bij zijn aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie de volgende stukken overgemaakt, die op bijlage 19 ter vermeld waren:

- betalingsbewijs federale bijdrage;
- geboorteakte met apostille;
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg;
- geregistreerd huurcontract of eigendomsakte;

Het bijlage 19 ter vermeldt dat "de betrokkene wordt verzocht om binnen drie maanden, dus ten laatste op 14/03/2018, de volgende documenten over te leggen:

- bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden;
- Attesten onvermogen uit land van herkomst;
- bewijs ten laste in het verleden;
- attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon;

Op 14 april 2018 werden bij monde van de raadsman van verzoekende partij de voormelde stukken bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, alsook stortingen van de vader van verzoeker.

Luidens artikel 40 Ter §1 van de Vreemdelingenwet:

“(..)

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

(...)”

Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“(..)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst OF het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger".

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn".

3.

Verzoeker heeft ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit de afhankelijkheidsrelatie met de Belgische moeder afdoende blijkt.

Vooreerst verwerende partij betwist niet dat verzoeker reeds minstens vanaf 2008 in het Rijk heeft verbleven. Verzoeker woonde samen met zijn ouders en maakte deel uit van het gezin van de referentiepersoon.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker op dat moment de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt. Aldus dient dan wel automatisch te worden aangenomen dat hij nog ten laste was van zijn moeder op het moment van zijn aankomst in België tot en met 13 augustus 2009.

Zo stel verwerende partij in haar beslissing stelt dat "Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2006 meerderjarig is en pas sinds 2011 storting voorlegt. Referentiepersoon en haar partner zijn respectievelijk reeds van in 2008 en 2009 in België."

In de motivering van de bestreden beslissing wordt met geen wordt gerept over het eerder verblijf van verzoeker in België en waarbij er op dat ogenblik ontegensprekelijk reeds een situatie van afhankelijkheidsband bestond.

Bijgevolg geldt in hoofde van verzoeker tot 13 augustus 2009 de bijkomende voorwaarde van 'ten laste' zijn niet, gezien hij nog jonger dan 21 jaar was, waardoor de afhankelijkheidsrelatie minstens wordt vermoed aanwezig te zijn, nu verzoeker samen met de referentiepersoon pas in 2008 in het Rijk binnenkwam.

4.

Evenmin betwist verwerende partij dat verzoeker op datum van 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in toepassing van artikel 9 bis VW heeft ingediend met als verblijfplaats te 2018 Antwerpen aan de Victor Driessensstraat 40. Verzoeker leefde samen met zijn ouders, in het bijzonder zijn Belgische moeder, op het voormeld adres, zodat hij dan vanaf dan deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

De regularisatieaanvraag artikel 9 bis Vw werd bij beslissing van 15 december 2010 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 28 april 2011. In de maand augustus 2011 heeft verzoeker dan ook het Rijk vrijwillig verlaten, hetgeen betekent dat hij tot en met augustus 2011

feitelijk samen heeft geleefd met zijn Belgische moeder en derhalve ook deel heeft gemaakt van het gezin.

Dat verwerende partij terecht opmerkt dat verzoeker sinds augustus 2006 meerderjarig is geworden en pas sinds vanaf 2011 stortingen ontvangt doet uiteraard hieraan dan ook geen afbreuk aan de voormelde voorwaarde.

Dat uit motieven van de bestreden beslissing, welke overigens niet draagkrachtig zijn, ook niet afdoende blijkt waarom er met de voormelde redenen (periode van eerder verblijf in het Rijk zoals hierboven uiteengezet) geen rekening heeft gehouden om de afhankelijkheidsrelatie te beoordelen.

De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belgische moeder en verzoekende partij bestond reeds in België, namelijk op het ogenblik van de feitelijke samenwoning tussen de moeder en verzoeker in 2008 en werd verdergezet bij zijn terugkeer in 2011 naar Marokko.

Verzoeker kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij de bijkomende voorwaarde van 'ten laste' zijn kennelijk onredelijk heeft ingevuld.

5.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat verweerder uiteraard mag eisen dat verzoeker aantoont dat hij in zijn land van woonst onvermogen is en dat hij afhankelijk is van de ondersteuning van zijn Belgische moeder die hij in het Koninkrijk wenst te vervoegen, doch vermag verwerende partij NIET om de bijkomende voorwaarde van 'ten laste' op een kennelijke en onredelijke wijze in te vullen.

Volgens de motieven van de bestreden beslissing legt verzoekende partij stortingen voor vanaf oktober 2011 en stelt verder het volgende:

"De voorgelegde stortingsbewijzen doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ze vormen op zich onvoldoende bewijs van de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Het is immers niet omdat betrokkene het geld toegestuurd kreeg, dat hij er ook was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien."

Dat verzoeker inderdaad op basis van stortingsbewijzen en bankattesten afdoende heeft aangetoond dat hij sinds zijn terugkeer naar Marokko in augustus 2011 financieel gesteund werd door zowel de referentiepersoon als de vader. Verzoeker ontving maandelijks een bedrag van 180,00 € per maand om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften.

De financiële stortingen tussen de Belgische moeder en verzoeker is dan ook immers pas later in Marokko ontstaan, namelijk op het ogenblik van de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst.

Ook gaat verwerende partij met haar dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon.

Het is dan ook een raadsel waarom verwerende partij nalaat om in haar bestreden beslissing toe te lichten waarop zij zich baseert om voor te houden dat de voorgelegde stortingsbewijzen niet afdoende zijn en derhalve op zich onvoldoende bewijs van afhankelijkheid tegenover referentiepersoon vormen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar zoon, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Daarnaast ontving verzoeker eveneens stortingen van zijn vader. In de bestreden beslissing werd in geen enkel motief de afweging gemaakt of de financiële steun van 180 € noodzakelijk was voor verzoeker om in zijn levensbehoefte te voorzien.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Echter brengt verzoeker niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de

Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Ten overvloede vindt men bij opzoeken via "google" (intikken "hoe duur is het leven in Marokko") hierover terug dat het levensonderhoud in Marokko een van de goedkoopste ter wereld is. Volgens een speciale index voor consumentenprijzen blijkt Marokko de veertiende goedkoopste ter wereld te zijn.

Dat in de motieven van de bestreden beslissing nergens wordt gesteld waarom de financiële stortingen niet echt en structureel van aard zijn.

6.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Als bewijs van zijn onvermogen, legde verzoeker o.a officiële documenten afgeleverd vanwege de Marokkaanse instanties en Ministeries, te weten:

a. Attestation Administrative dd. 6 februari 2017.

Daarnaast brengt hij ook een administratief attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken, Regio Tanger-Tetouan-Al Hoceima bij, waaruit blijkt dat betrokkene over geen enkele fondsen beschikt.

b. Attest Registre Du Commerce Certificat Negatif dd. 8/3/2017 :

Het betreft een negatief attest afgeleverd door de rechtbank van eerste aanleg te Al Hoceima, handelskamer waaruit blijkt dat verzoeker geen handelsregister en/of immatriculatie om handel te drijven.

De vaststelling van verwerende partij dat verzoeker "op datum van het attest" geen zaak heeft gehad klopt, doch verzoeker vrij formeel en heeft in tempore non suspecto nooit handelszaak in het land van herkomst gehad en dit tot op heden.

Deze vaststelling van de verwerende partij vertrekt van de veronderstellingen al zou verzoeker in het verleden een handelszaak hebben gehad, hetgeen getuigd van een kennelijk onzorgvuldig onderzoek. Nazicht van de bijgebrachte fiscale attesten blijkt immers dat verzoeker in de afgelopen jaren niet onderworpen werd aan de inkomstenbelastingen, zodat de stortingen aan verzoeker derhalve noodzakelijk waren om te voorzien in zijn basisbehoefte.

Verzoeker wenst op te merken dat de voorwaarden van onvermogenheid geen absolute voorwaarde betreft.

c. Attestatiön de revenu global Impose au titre de l'année 2017, dd. 07.03.2017, de l'année 2016 dd. 10.11.2017 en de l'année 2015 dd. 10.11.2017 :

Naast de andere bijgebrachte stukken bewijzen deze documenten dat verzoeker zonder meer onvermogen is in het land van herkomst en derhalve in de afgelopen 4 jaar geen inkomen uit heeft verwerven. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen uitspraak doet omtrent de bijgebrachte fiscale attesten van de afgelopen jaren. In de bestreden beslissing wordt met geen enkel motief gesteld waarom de voorgebrachte fiscale attesten door verwerende partij niet kunnen worden aanvaard.

Verwerende partij stelt enkel vast dat de fiscale attesten voor de jaren 2011, 2012 en 2013 ontbreken.

Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Wat er ook van zij verwerende partij beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over de jaren voordien. Daaruit besluit dan verwerende partij ten onterecht dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder.

d. Attestation de non properité dd. 11.12.2017 :

Bovendien is de bestreden beslissing van de verwerende partij niet duidelijk gemotiveerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage:

"...Het onvermogen van betrokkene wat betreft inkomen en eigendommen/onroerende goederen is onvoldoende aangetoond. De attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko bevatten geen informatie over eventuele eigendommen dewelke betrokkene eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van zijn vertrek. Het voorgelegde attest met betrekking tot eventuele eigendommen/onroerende goederen van betrokkene spreekt enkel over eigendommen in Al Hoceima, maar vermeldt niets over eigendommen elders in het land..."

Wat verwerende partij tracht aan te tonen is onduidelijk, doch vertrekt opnieuw van verkeerde veronderstellingen.

Verzoeker stelt zich aldus de vraag met welk bewijs hij zijn onvermogenheid dient aan te tonen.

Terwijl het Hof van Justitie duidelijk spreekt dat "de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid" dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Hier is duidelijk dat verweerder eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

Door dit criterium te gebruiken lijkt verwerende partij ervan uit te gaan dat verzoeker, wanneer hij een eigendom elders zou hebben, quod non, dit kan verkopen en vervolgens van de opbrengst ervan kan leven. Daardoor zou volgens verwerende partij verzoeker dan niet meer ten laste zijn van de Belgische moeder. Dergelijke veronderstellingen zijn misschien niet mogelijk of wenselijk, doch dit criterium hanteren, is in strijd met de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie en niet van hypothetische omstandigheden moeten uitgaan.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Marokko niet over een bepaalde inkomsten of andere vormen van inkomsten zou genieten.

Zoals reeds hoger uiteengezet volgt uit het arrest Reyes dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen. Dat verwerende partij maakt het verzoeker nodeloos moeilijk en gecompliceerd om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoont tevergeefs te hebben getracht onvermogen te zijn in het land van herkomst om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden verblijfsweigering geen uitspraak wordt gedaan over de bewijzen

"van het overmaken van geld aan betrokkene sinds 2011 tot en met zijn aankomst in het Rijk, hetzij jaarlijks een bedrag van 2.160,00 € (182 € x 12), waaruit blijkt dat verzoeker voor de betrokken periode van 6 jaar geld ontving van zijn moeder en vader.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat "Gelet de maandelijkse stortingen aanvingen in 2011, ontbreken fiscale attesten voor de jaren 2011, 2012, 2013. De voorgelegde stortingsbewijzen doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ze vormen op zich onvoldoende bewijs van de

afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Het is immers niet omdat betrokkene het geld toegestuurd kreeg, dat hij er ook was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Ze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst werkelijk onvermogen was. De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen”.

Aldus blijkt uit de bestreden verblijfsweigering dat de gemachtigde enkel uitspraak doet over het bewijs van onvermogen van verzoeker, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden verblijfsweigering te schragen zonder dat uit de bestreden verblijfsweigering noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde eerst is nagegaan of de voorgelegde rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens een periode van 6 jaar geld ontving van zijn moeder en vader, een situatie van reële afhankelijkheid, die voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag, aantonen.

7.

Het begrip “ten laste”, zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger”.

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële en financiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een “ten laste zijn”.

De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de “ten laste zijn” reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip “ten laste” door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd. Meer nog, uit artikel 40bis, §2, 4° blijkt nergens dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn! De verwerende partij schendt derhalve artikel 40 ter en 40bis§2 van de Vreemdelingenwet, door dit artikel te verruimen en plots een bijkomende voorwaarde aan de wet toe te voegen.

De Burgerschapsrichtlijn (Europese richtlijn 2004/38/EG), die omgezet is in de Belgische Verblijfswet, verplicht descendenten en ascendenten niet om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger (zie artikel 2, lid 2 sub c) en d)). Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde “andere familieleden” van Unieburgers “die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet”.

Uit deze tegenstelling zou men a contrario kunnen afleiden dat de voorwaarde om in het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendenten en ascendenten (zie in dezelfde zin H. VERSCHUEREN, “Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden”, in “Migratie en migrantenrecht 12”, Die Keure, 2007, p. 195).

Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoeker betwist ten stelligste dat hij ingevolge de toepasselijke Belgische wettelijke bepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, alsook overeenkomstig de Europese regelgeving en rechtspraak, dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn moeder en dat dit ook betekent dat hij moet kunnen aantonen dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van haar.

In casu heeft de verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en bracht hij reeds bij zijn aanvraag stukken bij ten bewijze van de inkomsten van de referentiepersoon en ten bewijze van de financiële steun die hem verleend werd in het land van herkomst.

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 40bis §2 3°, is vrij en de bewijslast berust bij de aanvrager, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij ontegensprekelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Zo betwist verwerende partij NIET dat verzoeker een “acte de prise en Charge ((La Kafala)” van 06.02.2017 heeft voorgelegd waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de referentiepersoon verzoeker ten laste heeft. Hieruit blijkt ook dat de ouders van verzoeker instaan voor zijn levensonderhoud waarbij wordt aangetoond dat hij financieel afhankelijk is van hen.

Uit deze, toch niet onbelangrijk acte, blijkt immers dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker onder andere wordt ondersteund door de referentiepersoon in het land van herkomst.

Deze akte heeft betrekking op de periode vooraleer verzoeker zich in België kwam vestigen bij

Volgens verweerder is dit document niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, aangezien het zou gaan om een getuigenis/verklaring op eer die door de rechtbank werd bevestigd. Verweerder gaat wel zéér kort door de bocht door de geloofwaardigheid van dit document in twijfel te brengen. De bewijswaarde van een officieel document uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten wordt hierdoor miskent.

Het feit dat de burgerlijke gegevens van de ouders (m.n. nationaliteit en beroep) zoals dit blijkt uit de acte nog niet werd aangepast, doet in principe geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in het land van herkomst vóór zijn aankomst in België ten laste werd genomen.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker minstens afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij onvermogen is in het land van herkomst, alsook dat zijn ouders in het levensonderhoud van verzoeker voorzien. Het komt verzoekende partij voor dat verwerende partij nodeloos de bewijslast verzwaard en bemoeilijkt.

In de veronderstelling dat dit document niet voldoende zou zijn om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, kon de verwerende partij dit document minstens als aanvulling gebruiken van het hogervermeld documenten om de afhankelijkheidsrelatie te beoordelen.

Bovendien heeft verzoeker verschillende bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon regelmatig geld overmaakte aan hem. Verwerende partij geeft aan dat deze stortingen op zich onvoldoende bewijzen dat deze bestemd zijn om te voorzien in de levensonderhoud van verzoeker.

De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot de tenlasteneming werden ten onrechte door de verwerende partij genegeerd door te stellen dat deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs en slechts een gesolliciteerde karakter zou hebben, quod non.

Uit het geheel van de bijgebrachte bewijsstukken blijkt in tegenstelling duidelijk dat verzoeker zich in staat van behoefte bevond in het verleden (voor de aanvraag) en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

In casu blijft verwerende partij volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als “ten laste” van zijn moeder. Verzoeker ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat verzoeker ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogen, in het verleden en heden. De verwerende partij heeft de bewijswaarde van al de door verzoeker aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent, wat op zich de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen uitmaakt.

Slechts dankzij deze financiële ondersteuning, dewelke noodzakelijk was, kon verzoeker in Marokko overleven.

Besluit:

Verzoeker bewijst dat hij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstorting van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

8.

De beslissing is kennelijk onredelijk temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van. Hiermee toont verzoeker afdoende aan dat hij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te steunen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Zo heeft verweerder absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich helemaal alleen vertoefde in het land van herkomst en derhalve niet op een duurzame wijze kon voorzien in zijn basisbehoeften.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat hij niet aantoonde dat hij in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag ten laste was en reeds in het land van herkomst van zijn moeder.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Verweerder stelde hierbij dat verzoeker niet het bewijs leverde dat hij werkelijk onvermogen is om verzoeker ten laste te nemen.

Met betrekking tot verweerders stelling dat verzoeker “niet afdoende heeft aangetoond werkelijk onvermogen te zijn” moet worden aangegeven dat verzoeker diverse stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag geen inkomsten beschikte in 2016, en derhalve een alimentatie van 180 € ontving en dat, rekening houdende met de levensduur in Marokko, niet in redelijkheid kan worden voorgehouden dat dit een inkomen is dat hem zou toelaten in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Verweerder blijft in gebreke aan te geven welke bijkomende inlichtingen verzoeker nog had kunnen overmaken om het bewijs te leveren dat hij niet over voldoende vermogen in het land van herkomst beschikt en gaat eveneens voorbij aan het feit dat verzoeker aantoonde dat hij op regelmatige basis geldsommen ontving van zijn moeder.

Verweerder licht niet toe waarop hij zich baseert om voor te houden dat “niet afdoende” werd aangetoond, nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij hem in de praktijk reeds verscheidene jaren een bedrag van 180 € overmaakte, en derhalve onvermogen is.

Nu ook blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst.

Vermits, volgens verweerder, uit geheel van de voorgelegde documenten zou blijken dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker ten laste was van zijn moeder, had verweerder op zijn minst de mogelijkheid moeten bieden aan verzoeker om bijkomende stukken over te maken, zodoende het bewijs van onvoldoende bestaansmiddelen door verzoeker alsnog kon voorgelegd worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte stukken en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoeker in haar land van herkomst ten laste zou zijn van zijn moeder.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

Besluit

9.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij ten laste is van zijn moeder. Ter staving van zijn aanvraag, heeft hij verscheidene officiële documenten voorgelegd die zijn onvermogen en behoefte bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon haar zoon ten laste heeft, zowel in land van herkomst als in België. De referentiepersoon heeft eveneens aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar zoon ten laste te nemen zonder dat zij ten laste vallen van de Belgische Staat.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. Meer nog, legt een bewijsvoering van een negatief feit op verzoeker op.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd.

De verwerende partij stelt bovendien bijkomende voorwaarden aan artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden verblijfsweigering niet deugdelijk is gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond is en dient tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te leiden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De verzoekende partij betoogt aldus onder meer dat zij ter staving verschillende attesten heeft toegevoegd waaruit de afhankelijkheidsrelatie met haar Belgische moeder afdoende blijkt. Zij meent dat de verwerende partij niet betwist dat de zij reeds minstens vanaf 2008 in het Rijk heeft verbleven, dat zij samenwoonde met haar ouders en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Voor de verzoekende partij is het duidelijk dat zij op dat moment de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt

waardoor aldus automatisch dient te worden aangenomen dat zij nog ten laste was van haar moeder op het moment van haar aankomst in België tot en met 13 augustus 2009. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij motiveert *“Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2006 meerderjarig is en pas sinds 2011 storting voorlegt. Referentiepersoon en haar partner zijn respectievelijk reeds van in 2008 en 2009 in België.”* maar met geen woord rept over haar eerder verblijf in België en waarbij er op dat ogenblik ontegensprekelijk reeds een situatie van afhankelijkheid bestond. Zij meent dat in haar hoofde tot 13 augustus 2009 de voorwaarde van ten laste zijn niet geldt, gezien zij nog jonger was dan 21 jaar waardoor de afhankelijkheidsrelatie minstens wordt vermoed aanwezig te zijn nu zij samen met haar moeder in 2008 het Rijk binnenkwam.

Betreffende de voorgebrachte fiscale attesten van 2015, 2016 en 2017 betoogt de verzoekende partij dat deze documenten bewijzen dat zij onvermogen is in het land van herkomst en derhalve in de afgelopen vier jaar geen inkomen heeft verworven, dat de verwerende partij geen uitspraak doet omtrent de bijgebrachte fiscale attesten van de afgelopen jaren, dat in de bestreden beslissing met geen enkel motief wordt gesteld waarom de voorgebrachte fiscale attesten niet kunnen worden aanvaard. Zij wijst erop dat de verwerende partij enkel vaststelt dat de fiscale attesten voor de jaren 2011, 2012 en 2013 ontbreken. Zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over de jaren voordien en dat zij daaruit dan ten onrechte besluit dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van haar moeder.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon en dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het ‘ten laste’ zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, waarna wordt geconcludeerd dat gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn te Marokko en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsband bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Voorts wordt gemotiveerd dat het ‘Attestation de Charge Familial van 5 april 2017’ niet voorhanden is in het administratief dossier en niet bij de aanvraag werd gevoegd.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige

wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40ter *juncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, §2 *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet duidelijk wanneer de verzoekende partij naar België is gekomen. De verzoekende partij betoogt dat zij haar ouders in 2008 naar België is vergezeld. Daargelaten de vraag of deze bewering grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende in België met vermelding van een adres, dat ook gekend is als het adres van haar vader, als verblijfplaats. Bij deze aanvraag werden er stukken gevoegd, onder meer een verklaring van aanmelding bij het ‘Huis van het Nederlands’ in Antwerpen, waarin vermeld wordt dat de verzoekende partij zich de eerste keer heeft aangemeld op (moeilijk leesbaar) “05/05/2009”. Naar aanleiding van voormelde aanvraag werd een negatieve beslissing genomen op 15 december 2010, die aan de verzoekende partij in persoon werd betekend op 28 april 2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat naar aanleiding van voormelde aanvraag een woonstcontrole werd uitgevoerd waarbij op 29 mei 2010 bevestigd werd dat de verzoekende partij woont op het adres dat ook gekend is als het adres van haar vader. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet duidelijk of en wanneer de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten en (voor een langere periode) teruggekeerd is naar haar land van herkomst. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dit niet. De verzoekende partij verklaart dat zij in augustus 2011 gevolg heeft gegeven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier eenduidig wanneer de verzoekende partij, indien zij al voor langere tijd zou zijn teruggekeerd naar Marokko, terug België is binnen gereisd. Hiernaar geïnformeerd ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verzoekende partij ervan uit te gaan dat dit in het jaar 2017 was. Enkele kopies van het paspoort van de verzoekende partij, die zich in het administratief dossier bevinden, tonen aan dat het paspoort van de verzoekende partij in- en uitreisstempels van de jaren 2015, 2016 en 2017 bevat. Deze kopies zijn echter moeilijk leesbaar. In een document dat zich in het administratief dossier bevindt van 7 november 2017 staat 17 maart 2017 genoteerd als datum “*opnieuw binnengekomen*”.

3.8. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing onder meer “*De attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko bevatten geen informatie over eventuele eigendommen dewelke betrokkene eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van zijn vertrek.*” en “*De attesten van onvermogen van betrokkene inzake inkomsten vanuit Marokko lijken te getuigen van*

een actuele situatie. In hoeverre betrokkene dus werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek kan er niet van worden afgeleid.” De verwerende partij meent dat deze attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko getuigen van een *“actuele situatie”*. De attesten van onvermogen inzake inkomsten dateren van februari en maart 2017 voor wat betreft het niet hebben van een handelszaak en het niet krijgen van een fonds, en hebben betrekking op de financiële situatie van de verzoekende partij in Marokko in 2014, 2015 en 2016, voor wat betreft inkomsten (fiscale attesten van 2015, 2016 en 2017). Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij actueel geen inkomsten heeft in Marokko. Het is de Raad voorts echter niet duidelijk waarom de verwerende partij meent dat uit het feit dat de attesten getuigen van een ‘actuele situatie’ niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek. Betreffende het ‘moment van vertrek’ wordt in de bestreden beslissing immers geen verdere verduidelijking gegeven.

De verwerende partij beoordeelt de voorgelegde attesten van onvermogen inzake inkomsten en de situatie van onvermogen in het land van herkomst ten opzichte van het moment van vertrek zonder echter het moment van vertrek in tijd te situeren of te verduidelijken of te verduidelijken dat dit moment haar onbekend is. Het in voormeld geval niet verduidelijken of het in tijd situeren van het ‘moment van vertrek’ uit Marokko van de verzoekende partij, waarbij er nogmaals op gewezen wordt dat dit moment van vertrek geenszins duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier, getuigt *in casu* dan ook op zich reeds van een onzorgvuldig onderzoek en onduidelijke motivering.

Immers wanneer, zoals *in casu*, enkel gesteld wordt dat de attesten van onvermogen inzake inkomsten uit Marokko getuigen van een actuele situatie en dat hieruit niet kan worden afgeleid in hoeverre de verzoekende partij werkelijk onvermogen was op het moment van het vertrek alsook dat deze geen informatie bevatten over eventuele eigendommen dewelke de verzoekende partij eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van vertrek, zonder het moment van vertrek in de tijd te situeren of te verduidelijken of in voorkomend geval specifiek te wijzen op de onduidelijkheid over het moment van vertrek, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat waarom de voorgebrachte fiscale attesten door de verwerende partij niet aanvaard kunnen worden. Immers is het zo dat, indien het moment van vertrek maart 2017 betreft en de verwerende partij aangeeft dat de attesten van onvermogen inzake inkomsten uit Marokko getuigen van een actuele situatie, niet blijkt waarom deze geen bewijs kunnen vormen van het onvermogen zijn in het land van herkomst. Voorts kan uit de enkele verwijzing naar het feit dat gezien de stortingen aanvingen in 2011, geen fiscale attesten voorliggen van 2011, 2012 en 2013, niet afgeleid worden waarom de fiscale attesten betreffende de inkomsten van de jaren 2014, 2015 en 2016 niet afdoende kunnen aantonen dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst onvermogen was en ten laste was van haar moeder, minstens wordt deze redenering niet afdoende verduidelijkt.

Voorts wenst de Raad er nog op te wijzen dat van de door de verzoekende partij bij de aanvraag van 14 december 2017 neergelegde stukken, enkel de stukken betreffende de loonfiches van de referentiepersoon terug te vinden zijn in het administratief dossier. Uit e-mails die zich in het administratief dossier bevinden van 19 maart 2018 blijkt dat de verzoekende partij ook nog andere stukken toevoegde aan de aanvraag gezinshereniging, meer bepaald een mail van de advocaat, bewijzen van ziektekostenverzekering van de referentiepersoon en van de aanvrager, bewijzen van onvermogen in het land van herkomst (een negatief attest (...), administratief attest (...), kadastraal attest (...), fiscaal attest inkomsten (...), fiscaal attest inkomsten (...)), financiële stortingen in het verleden (...), financiële stortingen in het verleden (...) en ‘acte de charge’. Uit een e-mail van 14 december 2017 blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag tot gezinshereniging van dezelfde datum eveneens een geregistreerd huurcontract, bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een geboorteakte met legalisatie voorlegde.

Gelet op de vorige aanvraag tot gezinshereniging van 10 mei 2017 – waarop de huidige bestreden beslissing eveneens het antwoord vormt – bevinden zich in het administratief dossier ook verschillende andere stukken die de verzoekende partij bij beide aanvragen had neergelegd (attesten van het ziekenfonds van 24 mei 2017 op naam van de referentiepersoon en de verzoekende partij, kopies van het paspoort van de verzoekende partij, huurcontract appartement, bewijs van geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, arbeidscontract van de referentiepersoon, loonfiches van de referentiepersoon, uittreksel van de geboorteakte, ‘certificat negatif registre du commerce’, ‘certificat de celibat’, fiscaal attest van 2017 betreffende de inkomsten van 2016, ‘acte de prise en charge (LA KAFALA)’, attestation administrative ‘geen fonds’). Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij bij de laatste aanvraag nog meer stukken had neergelegd, zoals de fiscale attesten van 2015 en 2016, attesten van het OCMW van 14 december 2017 en bewijzen van

geldstortingen uitgevoerd door de vader, die zich aldus niet in het administratief dossier bevinden. Uit de e-mails van 19 maart 2018, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt voorts dat de verzoekende partij nog andere stukken heeft overgemaakt ter onderbouwing van haar aanvraag van 14 december 2017 tot gezinshereniging, zoals ook een e-mail van haar advocaat. Gelet op het ontbreken in het administratief dossier van de bij de aanvraag gevoegde stukken, met uitzondering van de loonfiches en de stukken die reeds gevoegd waren naar aanleiding van de aanvraag van 10 mei 2017, kan de Raad ook niet nagaan of de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken meer duidelijkheid verschaffen over de tijdstippen van verblijf in Marokko en in België de laatste tien jaar, noch of in de fiscale attesten van 2015 en 2016 melding wordt gemaakt van eventuele eigendommen van de verzoekende partij.

Gelet op het niet verduidelijken van het moment van vertrek in de bestreden beslissing, gelet op het niet kunnen vaststellen met enige zekerheid van het moment van vertrek uit Marokko van de verzoekende partij op grond van de in het administratief dossier aanwezige stukken en gelet op het feit dat bepaalde door de verzoekende partij bij de aanvraag gevoegde stukken zich niet in het administratief dossier bevinden, is de Raad in de onmogelijkheid zijn wettigheidscontrole uit te oefenen voor wat betreft bepaalde onderdelen van de door de verzoekende partij aangevoerde middelen.

De bestreden beslissing moet derhalve worden vernietigd.

3.9. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt dat het onvermogen van de verzoekende partij wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende is aangetoond. Hiervoor verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing (i) naar het feit dat de attesten van onvermogen inzake inkomsten geen informatie bevatten over eventuele eigendommen dewelke de verzoekende partij heeft verworven tot op het ogenblik van vertrek, dat het voorgelegde attest met betrekking tot eventuele eigendommen/onroerende goederen enkel spreekt over eigendommen in Al Hoceima, maar niets over eigendommen elders in het land, (ii) naar het feit dat de verzoekende partij sinds 2006 meerderjarig is en pas sinds 2011 storting voorlegt en haar moeder en vader respectievelijk reeds van in 2008 en 2009 in België zijn, (iii) dat de attesten betreffende onvermogen inzake inkomsten getuigen van een actuele situatie, er niet uit kan afgeleid worden of de verzoekende werkelijk onvermogen was op het ogenblik van vertrek, (iv) dat gelet op het feit dat de maandelijkse stortingen aanvingen in 2011, fiscale attesten ontbreken voor de jaren 2011, 2012, 2013, (v) de stortingsbewijzen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen daar ze op zich onvoldoende bewijs van de afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar moeder vormen, dat het niet is omdat de verzoekende partij geld toegestuurd kreeg, zij er ook op aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien, dat ze dan ook niet aantonen dat de verzoekende partij in het land van herkomst werkelijk onvermogen was.

De verwerende partij verwijst aldus naar verschillende motieven om haar oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende is aangetoond, te staven.

Uit de overweging (ii) *“Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2006 meerderjarig is en pas sinds 2011 storting voorlegt. Referentiepersoon en haar partner zijn respectievelijk reeds van in 2008 en 2009 in België.”*, blijkt dat de verwerende partij het onvermogen van de verzoekende partij niet afdoende aangetoond acht mede gelet op het feit dat de stortingen pas van start gingen in 2011 terwijl zij in 2006 meerderjarig werd en haar ouders reeds van in 2008 en in 2009 in België zijn. Met een dergelijke overweging – waarbij het ‘pas’ starten van de geldstortingen in 2011 aldus wordt aangemerkt in het kader van het onafdoende aangetoond zijn van het onvermogen zijn tussen 2006, minstens 2008/2009 en 2011 – gaat de verwerende partij er minstens aan voorbij dat de verzoekende partij in 2008 of 2009 naar België kwam, pas op 13 augustus 2009 de leeftijd van 21 jaar bereikte en tot minstens 2011 bij haar vader in België woonde, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Minstens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij, die zelf aldus ook de onvermogenheid vanaf de meerderjarigheid, minstens 2008/2009 tot 2011 mee in overweging neemt, oog heeft gehad voor voormelde elementen.

Uit het geheel van de motieven is niet duidelijk of de verwerende partij zonder overweging (ii) ook tot hetzelfde oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende is aangetoond, zou zijn gekomen, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing ook zonder deze overweging stand houdt.

3.10. Het verweer van de verwerende partij doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER